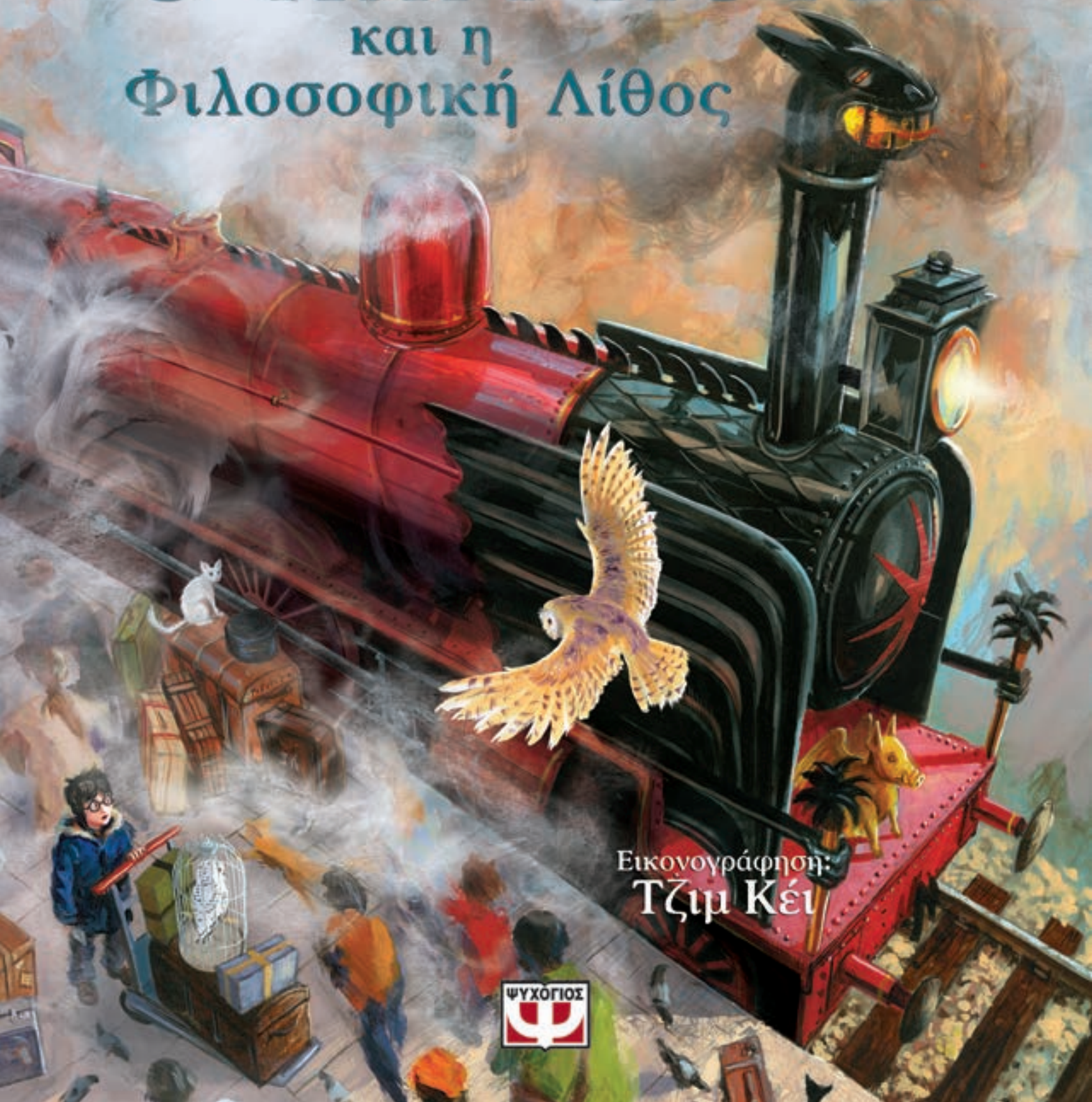

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ

και η
Φιλοσοφική Λίθος

Εικονογράφηση:
Τζιμ Κέι

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HARRY POTTER AND THE PHILOSOPHER'S STONE

Από τις Εκδόσεις BLOOMSBURY, Λονδίνο 1997

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Ο Χάρι Πότερ και η Φιλοσοφική Λίθος

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: J.K. Rowling

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μάια Ρούτσου

ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Χριστόπουλος

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα, Ελένη Σταυροπούλου

© J.K. Rowling, 1997

All rights reserved

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 1998, 2018

© Εικονογράφησης: Jim Kay, 2015 by Bloomsbury Publishing Plc
Harry Potter characters, names and related indicia are trademarks of and

© Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.

Το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού και του εικονογράφου είναι διασφαλισμένο.

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2018

ISBN 978-618-01-2667-9

Τυπώθηκε στην Κίνα.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ

και η
Φιλοσοφική Λίθος

Εικονογράφηση: Τζιμ Κέι
Μετάφραση: Μάια Ρούτσου

ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΠΟΥ ΣΩΘΗΚΕ

Ο κύριος κι η κυρία Ντάρσλι, που έμεναν στον αριθμό 4 της οδού Πριβέι, έλεγαν συχνά, και πάντα με υπερηφάνεια, πως ήταν απόλυτα φυσιολογικοί άνθρωποι, τίποτα περισσότερο ή λιγότερο. Ήταν οι τελευταίοι άνθρωποι που θα περίμενε κανείς να δει ανακατεμένους σε κάτι παράξενο ή μυστήριο, απλώς και μόνο γιατί κι οι ίδιοι πίστευαν πως δεν υπήρχαν αληθινά τέτοιες ανοησίες στη ζωή.

Ο κύριος Ντάρσλι ήταν ο διευθυντής ενός εργοστασίου με το όνομα «Γκράνινγκς», το οποίο έφτιαχνε γεωτρύπανα. Ήταν ένας ψηλός και κοντρός άντρας χωρίς καθόλου λαιμό, όμως είχε ένα πραγματικά τεράστιο μουστάκι. Η κυρία Ντάρσλι ήταν ξανθή και αδύνατη κι ο δικός της λαιμός ήταν δυο φορές πιο μακρύς απ' τους συνηθισμένους, κάτι πολύ χρήσιμο γι' αυτήν, αφού περνούσε τις περισσότερες ώρες της κρυφοκοιτάζοντας πάνω από φράχτες και κατασκοπεύοντας τους γείτονες.

Οι Ντάρσλι είχαν έναν μικρό γιο, τον Ντάντλι, και πίστευαν πως ήταν το καλύτερο αγόρι σ' όλο τον κόσμο.

Οι Ντάρσλι είχαν όλα όσα θα ήθελαν στη ζωή. Είχαν όμως κι ένα μυστικό κι ο μεγαλύτερος φόβος τους ήταν πως κάποιος θα το μάθαινε. Κι οι δυο ήταν απόλυτα σίγουροι πως δε θα το άντεχαν αν κάποιος μάθαινε για τους Πότερ. Η κυρία Πότερ ήταν η αδελφή της κυρίας Ντάρσλι, είχαν όμως να συναντηθούν αρκετά χρόνια. Η αλήθεια ήταν πως η κυρία Ντάρσλι παρίστανε πως δεν είχε αδελφή, γιατί η αδελφή της κι ο ανεπρόκοπος ο άντρας της ήταν εντελώς διαφορετικοί από τους Ντάρσλι. Οι Ντάρσλι ένιωθαν ρίγη φρίκης και μόνο στη σκέψη πως οι Πότερ μπορεί να έρχονταν στη γειτονιά τους. Ήξεραν πως κι οι Πότερ είχαν έναν μικρό γιο, αλλά δεν τον είχαν δει ποτέ στη ζωή τους. Αυτό το αγόρι ήταν ένας ακόμη λόγος για να κρατούν τους

Πότερ σε απόσταση. Δεν ήθελαν ο γιος τους, ο Ντάντλι, να κάνει παρέα μ' ένα τέτοιο παιδί.

Όταν ο κύριος κι η κυρία Ντάρσολι ξύπνησαν εκείνο το συννεφιασμένο πρωινό μιας Τρίτης, όπου κι αρχίζει η ιστορία μας, δεν υπήρχε γύρω τους το παραμικρό σημάδι που να δείχνει πως, σύντομα, παράξενα και μυστηριώδη πράγματα θα συνέβαιναν σ' ολόκληρη τη χώρα. Ο κύριος Ντάρσολι σιγοσφύριζε καθώς διάλεγε την πιο άχρωμη γραβάτα του να φορέσει για το γραφείο κι η κυρία Ντάρσολι κουτσομπόλευε με τη συνηθισμένη της άνεση, καθώς έβαζε τον γιο της, που στρίγκλιζε, στο καρεκλάκι του κοντά στο τραπέζι, για το πρωινό.

Κανείς τους δεν πρόσεξε μια μεγάλη καστανόχρωμη κουκουβάγια να φτερουγίζει έξω απ' το παράθυρο.

Στις οκτώμισι ακριβώς ο κύριος Ντάρσολι πήρε τον χαρτοφύλακά του, φίλησε τη γυναίκα του στο μάγουλο και προσπάθησε να φιλήσει και τον γιο του, αλλά δεν τα κατάφερε. Ο Ντάντλι έκανε τώρα νάζια και πετούσε την κρέμα του τριγύρω.

«Γλυκό παλιόπαιδο», μουρμούρισε περήφανα ο κύριος Ντάρσολι καθώς έβγαινε από το σπίτι. Μετά μπήκε στο αμάξι του και βγήκε με την όπισθεν απ' το γκαράζ του σπιτιού.

Ο κύριος Ντάρσολι είχε φτάσει στη γωνία του δρόμου, όταν πρόσεξε το πρώτο σημάδι από κάτι περίεργο: μια γάτα, που κοιτούσε σ' έναν ανοιχτό χάρτι! Για μια μονάχα στιγμή, ο κύριος Ντάρσολι δεν κατάλαβε τι ακριβώς ήταν αυτό που είχε δει. Μετά γύρισε απότομα το κεφάλι του προς τα πίσω, για να κοιτάξει πάλι. Μια γκρίζα γάτα στεκόταν

πραγματικά στη γωνία της οδού Πριβέι, αλλά ο χάρτις δε φαινόταν πουθενά. Πώς του είχε περάσει η ιδέα πως τον είχε δει; Κάποιο παιχνίδισμα απ' το φως θα ήταν... Ο κύριος Ντάρσολι ανοιγόκλεισε τα μάτια του και κοίταξε πάλι τη γάτα. Εκείνη του ανταπέδωσε τη ματιά. Καθώς ο κύριος Ντάρσολι έστριβε με το αμάξι του στη γωνία, συνέχισε να κοιτάζει τη γάτα στον μικρό καθρέφτη. Και την είδε να διαβάσει την επιγραφή «οδός Πριβέι». Όχι να τη διαβάσει βέβαια, αλλά να έχει σηκώσει το κεφάλι της και να την κοιτάξει. Οι γάτες δεν μπορούν να διαβάσουν επιγραφές... ούτε και χάρτες, φυσικά! Ο κύριος Ντάρσολι κούνησε ελαφρά το κεφάλι του κι έβγαλε τη γάτα απ' το μυαλό του. Καθώς συνέχισε να οδηγεί προς την πόλη, δε σκεφτόταν τίποτ' άλλο από τη μεγάλη παραγγελία για γεωτρύπανα που ήλπιζε να πάρει εκείνη τη μέρα.

Πλησιάζοντας στην πόλη, κάθε σκέψη για γεωτρύπανα αντικαταστάθηκε στο μυαλό του από κάτι άλλο. Ακινητοποιημένος όπως ήταν στο συνηθισμένο πρωινόμποτιλιάρισμα, πρόσεξε πως αρκετοί από τους ανθρώπους γύρω του ήταν παράξενα ντυμένοι· ντυμένοι με μανδύες... Ο κύριος Ντάρσολι δεν μπορούσε ν' αντέξει τους ανθρώπους που ντύνονται με παράξενα ρούχα, ούτε καν τις Απόκριες. Μισούσε ιδιαίτερα τα περίεργα ρούχα που φορούσε τελευταία η νεολαία, ακόμη και τ' αγόρια. Βλέποντας τόσους μανδύες γύρω του, σκέφτηκε πως θα ήταν κάποια καινούργια, ανόητη μόδα. Αφηρημένα, άρχισε να παίζει τα δάχτυλά του στο τιμόνι, ενώ το βλέμμα του έπεσε σε μια ομάδα από αυτούς τους παράξενα ντυμένους τύπους που βρίσκονταν εκεί κοντά. Έδειχναν αναστατωμένοι, ενώ ψιθύριζαν μεταξύ τους. Ο κύριος Ντάρσολι νευρίασε βλέποντας πως μερικοί από αυτούς δεν ήταν καν νέοι. Διάολε, αυτός εκεί ο τύπος πρέπει να ήταν πολύ μεγαλύτερός του, κι όμως φορούσε έναν καταπράσινο μαν-

δύα! Μα δεν ντρεπόταν καθόλου; Κατόπιν, όμως, ο κύριος Ντάρσολι σκέφτηκε πως μπορεί να ήταν μια ακόμη ανόητη διαφήμιση... Ίσως αυτοί οι τύποι να έκαναν κάποιον έρανο. Ναι, αυτό θα ήταν. Το μποτιλιάρισμα τελείωσε και λίγα λεπτά αργότερα ο κύριος Ντάρσολι έφτανε στο εργοστάσιο με το μυαλό του πάλι γεμάτο από γεωτρύπανα.

Στο γραφείο του στον ένατο όροφο, ο κύριος Ντάρσολι καθόταν πάντα με την πλάτη του γυρισμένη προς το παράθυρο. Αν δεν καθόταν έτσι, ασφαλώς και θα το είχε βρει πολύ δύσκολο να σκέφτεται τα γεωτρύπανα εκείνο το γκρίζο πρωινό. Έτσι καθισμένος, όμως, δεν είδε τις μεγάλες κουκουβάγιες που πετούσαν εδώ κι εκεί στον ουρανό. Άλλοι άνθρωποι κάτω στους δρόμους τις είδαν, και μάλιστα πολύ καθαρά. Τις έδειχναν κιόλας ο ένας στον άλλον κι όλοι έμεναν με το στόμα ανοιχτό! Οι περισσότεροι απ' αυτούς δεν είχαν δει κουκουβάγιες ούτε τη νύχτα. Ο κύριος Ντάρσολι, πάντως, δεν είδε ούτε καν μία κουκουβάγια και πέρασε έτσι ένα ολότελο συνηθισμένο πρωινό: έβαλε τις φωνές σε πέντε διαφορετικούς υπαλλήλους κι έκανε μερικά σημαντικά τηλεφωνήματα, φωνασκώντας και σ' αυτά. Ήταν σε πολύ καλή διάθεση ως το μεσημέρι, όταν αποφάσισε να πάει περπατώντας ως τον απέναντι φούρνο και ν' αγοράσει ένα ζεστό φραντζολάκι.

Είχε ξεχάσει τους τύπους με τους μανδύες, αλλά τους ξαναθυμήθηκε όταν είδε μερικούς απ' αυτούς δίπλα στον φούρνο. Δεν ήξερε γιατί, αλλά τον έκαναν να νιώθει ανήσυχος. Καθώς προσπερνούσε, τους έριξε μια θυμωμένη ματιά. Εκείνοι ψιθύριζαν κι έδειχναν αναστατωμένοι, ενώ κανείς τους δεν κρατούσε κουτί για έρανο. Στον γυρισμό, καθώς ο κύριος Ντάρσολι περνούσε και πάλι δίπλα τους, κρατώντας τη χαρτοσακούλα με το ζεστό φραντζολάκι του,

μπόρεσε να «πιάσει» μερικές λέξεις απ' αυτά που έλεγαν.

«Ναι... Οι Πότερ, έτσι άκουσα...»

«...ναι, ο γιος τους, ο μικρός Χάρι...»

Ο κύριος Ντάρσλι έμεινε ακίνητος, μαρμαρωμένος, με τον φόβο να σφίγγει την καρδιά του σαν ατσάλενιο χέρι. Έριξε μian ακόμη ματιά στους παράξενους τύπους κι άνοιξε το στόμα του, σαν να ήθελε κάτι να τους ρωτήσει, αλλά το μετάνιωσε.

Κατόπιν πέρασε γρήγορα στο απέναντι πεζοδρόμιο, ανέβηκε σχεδόν τρέχοντας στο γραφείο του, φώναξε στη γραμματεία του να μην τον ενοχλήσει κανείς κι άρχισε να παίρνει στο τηλέφωνο τον αριθμό του σπιτιού του. Κάπου στα μισά του αριθμού σταμάτησε. Ακούμπησε αργά το ακουστικό στη θέση του κι άρχισε να χαϊδεύει αφηρημένος το μουστάκι του, ενώ σκεφτόταν... Όχι, αυτός ο φόβος του ήταν καθαρή ανοησία. Το Πότερ δεν ήταν δα και κανένα ασυνήθιστο επώνυμο. Ήταν σίγουρος πως υπήρχαν πολλές οικογένειες με το επώνυμο Πότερ που είχαν έναν γιο με το όνομα Χάρι. Εξάλλου, τώρα που το σκεφτόταν, δεν ήταν καν σίγουρος πως ο ανιψιός του λεγόταν Χάρι. Δεν τον είχε δει ποτέ και μπορεί θαυμάσια να τον έλεγαν Χάρβι ή Χάρολντ... Δεν υπήρχε κανένας λόγος ν' ανησυχήσει τη γυναίκα του, από τη στιγμή μάλιστα που στενοχωριόταν αφάνταστα ακόμη και να άκουγε μόνο το όνομα της αδελφής της. Όχι, δηλαδή, πως την αδικούσε γι' αυτό. Κι εκείνος, αν είχε μια τέτοια αδελφή... Ωστόσο, εκείνοι οι τύποι με τους μανδύες τον είχαν ανησυχήσει πολύ.

Εκείνο το απόγευμα ο κύριος Ντάρσλι δυσκολεύτηκε πολύ να συγκεντρώσει το μυαλό του στα γεωτρώπανα. Και στις πέντε το απόγευμα, όταν βγήκε από το κύριο, ήταν ακόμη τόσο απορροφημένος απ' αυτές τις σκέψεις, που έπεσε πάνω σε κάποιον ακριβώς έξω απ' την πόρτα.

«Συγγνώμη», μουρμούρισε, καθώς ο μικροκαμωμένος κι ηλικιωμένος άντρας που είχε σκουντίσει παραπάτησε και σχεδόν έπεσε στο πεζοδρόμιο.

Και πάλι πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα προτού ο κύριος Ντάρσλι προσέξει πως ο γέρος μπροστά του φορούσε έναν μακρύ μοβ μανδύα. Δεν έδειχνε, μάλιστα, καθόλου θυμωμένος που σχεδόν τον είχε ρίξει κάτω. Αντίθετα, το ζαρωμένο πρόσωπό του φωτίστηκε από ένα πλατύ χαμόγελο και με τρεμουλιαστή φωνή είπε: «Μην ανησυχείς, καλέ μου κύριε, γιατί τίποτα σήμερα δεν μπορεί να με κάνει να νευριάσω! Κι εσύ πρέπει να χαίρεσαι, γιατί ο Ξέρεις-Ποιος έφυγε, επιτέλους! Ακόμη κι ένας Μαγκλ σαν κι εσένα θα έπρεπε να γιορτάζει αυτή την τόσο ευτυχισμένη μέρα!»

Και μ' αυτά τα λόγια, ο παράξενος γέρος έσφιξε γρήγορα στην αγκαλιά του τον κύριο Ντάρσλι κι απομακρύνθηκε.

Ο κύριος Ντάρσλι συνέχισε να μένει ακίνητος. Και να ήθελε, δε θα μπορούσε να κάνει ούτε ένα βήμα. Ένας εντελώς άγνωστός του τύπος τον είχε αγκαλιάσει και τον είχε αποκαλέσει Μαγκλ, αν και δεν είχε ιδέα για το τι μπορεί να σημαίνει αυτό. Τώρα ένιωθε πραγματικά πολύ ταραγμένος και ξεκίνησε αμέσως με το αυτοκίνητο για το σπίτι του, ελπίζοντας πως δεν έτρεχε τίποτα το σοβαρό και πως όλα ήταν δημιούργημα της φαντασίας του, κάτι που ως τώρα δεν είχε ευχηθεί ποτέ στη ζωή του, γιατί δεν του άρεσε καθόλου η φαντασία.

Λίγο αργότερα, καθώς πλησίαζε στην πόρτα του

σπιτιού με τον αριθμό 4, το πρώτο πράγμα που είδε –και του χάλασε ακόμη περισσότερο το κέφι– ήταν η γκρίζα γάτα που είχε προσέξει το ίδιο πρωί. Η γάτα καθόταν τώρα επάνω στον χαμηλό φράχτη του κήπου του. Ήταν σίγουρος πως ήταν η ίδια γάτα, γιατί είχε τις ίδιες μαύρες γραμμές στο πρόσωπο γύρω απ' τα μάτια.

«Έξξί!» φώναξε δυνατά ο κύριος Ντάρσλι.

Η γάτα συνέχισε να μένει ακίνητη, αλλά του έριξε μian αυστηρή ματιά. Έτσι κάνουν οι γάτες; αναρωτήθηκε ο κύριος Ντάρσλι. Προσπαθώντας να μη χάσει την ψυχραιμία του, μπήκε γρήγορα στο σπίτι, αποφασισμένος και πάλι να μην πει τίποτα στη γυναίκα του.

Η κυρία Ντάρσλι είχε μια ευχάριστη και συνηθισμένη μέρα. Καθώς έτρωγαν το βραδινό τους, είπε στον άντρα της όλα όσα είχε μάθει για τα προβλήματα της καινούργιας γειτόνισσας με την κόρη της, καθώς και για τις δυο καινούργιες λέξεις που είχε μάθει ο γιος τους, ο Ντάντλι: τις «δε θέλω!». Ο κύριος Ντάρσλι προσπάθησε να φερθεί όσο γινόταν πιο φυσιολογικά. Κι όταν ο γιος τους αποκοιμήθηκε, πήγε στο σαλόνι κι άνοιξε την τηλεόραση για ν' ακούσει τις τελευταίες ειδήσεις.

«Και, τέλος», είπε ο εκφωνητής, «παρατηρητές πουλιών απ' όλη τη χώρα μάς δήλωσαν πως οι κουκουβάγιες φέρονται πολύ περίεργα σήμερα. Ενώ συνήθως οι κουκουβάγιες κυνηγούν τη νύχτα και σπάνια εμφανίζονται τη μέρα, σήμερα, από την ανατολή του ήλιου, εκατοντάδες από αυτά τα πουλιά θεάθηκαν να πετούν προς κάθε κατεύθυνση. Οι ορνιθολόγοι αδυνατούν να εξηγήσουν γιατί οι κουκουβάγιες άλλαξαν ξαφνικά τις συνήθειές τους. Και τώρα θα δώσουμε το μικρόφωνο στον συνάδελφο Τζιμ ΜακΓκάφιν, για το δελτίο καιρού. Τι γίνεται, Τζιμ; Μήπως θα έχουμε αύριο καμιά βροχή από κουκουβάγιες;»

Η ζωή του Χάρι Πότερ αγγάζει για πάντα στα ενδέκατα γενέθλιά του, όταν δαμβάνει ένα γράμμα από τη διάσημη Σχοδή «Χόγκουαρτς» για Μαγείες και Εόρκια. Ο Χάρι Πότερ δεν είναι ένα συνηθισμένο αγόρι: είναι μάγος. Μια απίστευτη περιπέτεια ξεκινά...

Η πρώτη εικονογραφημένη έκδοση του κλασικού έργου της Τζ. Κ. Ρόουντινγκ από τον βραβευμένο εικονογράφο Τζιμ Κέι δίνει νέα πνοή στην αγαπημένη σειρά εκατομμυρίων αναγνωστών.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-2667-9

9 786180 126679

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 21746